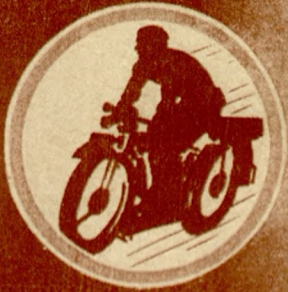


Amicul Tinerimii



CINA CEA DE TAINĂ

Deasupra-l, ca o umbră, neliniștea coboară,
Iar soarele din slavă pășește într'amurg ;
E'n mijlocul acelor pe care odinioară,
El i-a condus în preajma isvoarelor cę curg.

Și toți, în jurul mesei de daruri multe plină
Infiripează visuri sublime de mărire —
Gândindu-se la plata ce mâine va să vină —
Când fi-vor regi în lume, în plină strălucire.

Ci El, neprețuitul tâlnăcitor de gânduri,
Se 'ntunecă, privind-u-i, din ce în ce mai mult ;
Pe-un drum greșit îi vede căzuți ca 'n alte rânduri,
Pe ei, răspânditorii ceresului Său cult.

Iar vremile trecu'te, l-aduc mărețe șoapte,
Cerând îndeplinirea supremelor jertfiri ;
El va sorbi paharul, ca'n El, această noapte
Să fie sărbătoarea eternei mântuirii ;

Dar stăruie 'ntristarea să vină mai departe ;
Se va 'mplini scriptura „vândut va fi de-al Său“
„Lăsat să fie singur“, „tăgăduit în parte“ —
Un neam iubit L-alungă ca făcător de rău.

Și noaptea îi cuprinde, dar nu-L răpune truda.
El deapănă 'n cuvinte de chinul Său nespus :
— Acela mă va vinde, — le spune lor când luda
Eși afară 'n noapte să-L vândă pe Isus.

Ion Dinescu

PRIMAVARA

VIETII

A sosit primăvara! Natura pare renăscută după înghețul iernii. Pământul desghețat și pătruns de a-buri așteaptă să primească sămânța fecundă. Prin crânguri și păduri au răsărit primii ghiocei și co-ovorul verde începe să acopere luminșurile. Găzele desmorțite încep să caute după hrană și parcă nu se mai satură de căldura primelor raze de soare, iar păsările cântătoare mă-
resc frumusețea ansamblului, sbu-
rând cu vioiciune pe crengile pomilor înfloriți.

Copiii sburdă de bucu-
rie, și până seara târziu se aude larma jocurilor lor. Fiecare om simte o bucurie neînțeleasă odată cu ivirea pri-
măverii și imbol-
duri noi de viață străbat inimile ti-
nerilor: e timpul cântărilor, e tim-
pul excursiilor fo-
lositoare în mijlo-
cul naturii vesele...

„Nu e om care să nu găsească în mijlocul naturii o clipită de ade-
menire. N'a fost și nici nu va fi, om mare, care să nu se inspire din sfânta ei simfonie, din înfățișările ei, mă-
rețe, din șoaptele ei fericite și melan-
colice. Ea ne potolește durerea, ne to-
cește cutele învrăjbirii, pe cari împrejurările ni le-au săpat adânc. Ea ne mângâie, ne liniștește și ne face mai buni!” Da, ființele superioare cari recunosc atot-
puternicia Creatorului, manifestă în natură, găsească la sânul ei refugiu, găsească în ea pace și liniște sufletească. E primăvară! E plăcut și util să ne desfălăm în mijlocul naturii. Să nu trecem nepăsători pe lângă frumusețile ei....

Sosirea primăverii o salutăm cu bucurie în fie-
care an. Invierea aceasta a naturii, mereu cu aceeași strălucire, o vedem de-atâtea ori. Dar tu, iubite tăn-
năr, ți-ai dat tu oare seama că o singură dată treci prin primăvara vieții tale, simbol al anilor frumoși?

Veți întâlni adesea bătrâni apăsați de povara ani-
lor petrecuți departe de Dumnezeu, și cari, desco-

perind calea adevărului Său, regretă amarnic că n'au cunoscut-o din zilele tinereții lor. Ei au dreptate să plângă anii lor de primăvară cari s'au scurs în va-
lea morții, în loc să fie consacrați Creatorului în slujba mântuirii. Experiențele lor triste, speranțele lor desamăgite, faptele lor rele, i-a urmărit pas cu pas, muștrându-i neconținut până în clipa când, ajunși la picioarele crucii lui Isus, au primit iertare. Și atunci mai rămân încă cu părere de rău, că nu L-au cunoscut pe Domnul, începând rău primăvara vieții lor.

Iubite tănăr, care abia acum deschizi ochii tăi și ești fermecat de frumusețea perspectivelor înconju-
rătoare, îți dai seama de pericolul ce te pândeste dacă începi rău viața ta? Un singur pas greșit și te vei depărta de Dumnezeu, te vei cu-
funda în abisul păcatului, din care

nu știi dacă vei mai putea ieși vreodată. Curând vor trece

anii și va veni ziua culesu-
lui, ziua când va trebui să vezi singur roadele activității tale! Vai de acela care va face trista constatare: „A trecut vara, a trecut secerișul și noi tot nu suntem mân-
tuiți”.

Gândește-te că Dumnezeu ți-a acordat mila Sa în mod deosebit, descoperindu-ți adevărata cale în timpul cel mai potrivit pentru tine, în timpul primăve-
rii vieții. Acum e timpul semănatului, acum e timpul să studiezi cu ardoare și rugă

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, singura carte care poate preface

viața ta, într-o viață sfântă. Cultivă ogorul sufletului tău acum, și nu lăsa ca neghina învățăturilor deșarte să înăbușe grâul curat al Cuvântului vieții. Nu lăsa buruienile patimilor cărnii, vândute păcatului, să te năpădească și să te înstrăineze de Tatăl. Ceea ce semeni acum, vei cu-
lege în viața aceasta și cea viitoare.

Predă viața ta lui Isus. El îți dă siguranță. De ce să plângi mai târziu pe ruinile unei vieți pier-
dute!

Natura începe o viață nouă. Incepi și tu, iubite Cetitor, să trăiești o viață nouă, consacrată Crea-
torului. Astăzi este timp de mântuire, mâine va fi prea târziu.

Costel I. Nicolescu

Ploiești.

Primăvara

După-atâta timp de iarnă
Mai voioși privim spre cer,
Când se-arată primăvara
Să alunge-al iernii ger.

Pomii prind să se 'ndoiască,
Păsări călătoare vin,
Un concert se dă spre slava
Creatorului divin.

Și eșind la câmp copiii
Veseli cântă lui Isus';
Pentru dulcea primăvară
Preamăresc pe Cel de sus.

Veseli ne-adunăm cei tineri,
Îmbățați de mulțumire,
Căci prin dragostea Sa Tatăl
Ne-a chemat la mântuire.

Iafet Ardelean

Amicului

Scump amic al tinerimii,
Stea sublimă, maiestoașă,
Vizând sufletul mulțimii
Trimeți raza luminoasă.

Și asemenea cu-o floare
Între alte flori regină,
Poposești lângă izvoare
De viață și de lumină.

Indreptând mereu privirea
La petalele curate,
Cum te-a 'mpodobit zidirea,
Suntem liberi de păcate.

Te dorim scumpe „Amice”,
Să aduni sub sfânt drapel,
Mii de fii și mii de fiice
Prințului Emanuel!

Th. I. Bujor

Unui poet

*În fața ta simțirea mea se'nchintă
Modest poet, al lumilor adânci,
Ce lupți în calea ta cu aspre stânci
Din noaptea căror vrei să smulgi lumină.*

*Mereu senin, tu spargi încet, încet,
Tării de stânci ce 'n calea ta 's sudum;
Prin a lor cremeni vrei să-ți tai un drum,
Cu o răbdare fermă de poet.*

*Sub negurile cari te'nveșmântă
Eu văd în tine 'nvăluit un soare
Spre care inima-mi cu drag se-avântă!*

*Și văd arzând o candelă divină
Sub para albă, sfântă, ce doogăre;
Și 'n fața ei simțirea mea se'nchină!*

N. Carpen



Corul A. Z. S. din București
în plimbare la Curtea de Argeș.

O intrare triumfală

Anglia a cumpărat Rusiei cel mai vechiu manuscris al Bibliei, Codul din Sinai.

Acesta a fost adus de un curier special în ajunul Crăciunului la Londra și a fost depus cu solemnitate în Muzeul britanic. De trei ani se încercau tratative de cumpărare. La început autoritățile sovietice cereau pentru acest manuscris 200.000 lire sterline. În urmă, l-au cedat pentru 100.000.

Londra a salutat cu un adevărat entuziasm sosirea acestui manuscris. În fața porților Muzeului o mulțime mare era adunată pentru a-i face primirea. L-au întâmpinat cu demonstrații de nedescris. Bărbații erau cu capul descoperit și mulți se aflau în rugăciune, în timp ce trecea cortegiul aducător al prețioasei poveri.

Din acel moment, câteva pagini au fost expuse într-o vitrină în fața căreia au trecut mulțimi, în defileu fără întrerupere. Numai în ziua de 29 Decembrie s'au numărat peste 10.000 de vizitatori.

Guvernul britanic a pus la dispoziție jumătate din suma datorată Sovietelor. Jumătatea cealaltă, adică 50.000 lire, trebuie acoperită de public. În acest scop, s'a întocmit lângă vitrină o casetă care se umple repede cu daruri frumoase.

Muzeul britanic are deja în posesia sa unul din cele trei manuscrise ale Scrierilor Sfinte (al treilea este la Roma, în biblioteca Vaticanului). E drept și natural ca aceste scule să fie în Anglia. Nicio altă țară n'a contribuit ca Anglia la împrăștierea Bibliei printre oameni. La Londra s'a născut, la 7 Martie 1804, Societatea Biblică britanică și străină, această întreprindere colosală, mulțumită căreia, astăzi, Scrierile Sfinte sunt traduse în circa 950 (nouă sute cincizeci!) de limbi și dialecte. Numai în anul 1932, prin îngrijirea sa 10 milioane și jumătate de Biblii și fragmente din Biblie au fost răspândite pe întreg globul pământesc.

Codul din Sinai (codex sinaiticus), este astfel numit pentru că a fost descoperit într-o mănăstire din Sinai, în 1859, de către un savant german care, prin cercetările sale și-a făcut o reputație universală: e vorba de Tischendorf. Manuscrisul e foarte bine păstrat. Li lipsește totuși 40 de pagini care se găsesc, nu se știe cum și pentru ce, în biblioteca din Leipzig. A fost copiat de o singură mână (ce nuncă!), în 4 coloane și pe pergament. S'a crezut că este unul din cele 50 de exemplare executate din

VRAJA PRĂPASTIEI

Pe partea opusă a unui zid prăpăstios, o ceată de vânători, obosiți de multă alergătură, poposeau la umbra unui pom. Câțiva dormeau, alții mâncau, numai unul singur rămăsese în picioare, uitându-se atent în jurul său, cu gândul că poate va descoperi vreo pradă. La un moment dat, zări un mielușel care se plimba pe o cărare îngustă a malului primejdios. El atrase atenția și celorlalți vânători asupra micului animal, dar niciunul nu putea înțelege cum se făcea ca un miel să se afle tocmai într'un loc atât de primejdios, fără să poată nici să se urree, nici să se coboare. Se putea crede că alunecase de sus și se oprise în acel punct. În jos, era prăpastie adâncă. După fel de fel de întrebări reciproce, călăuza care se afla în mijlocul lor, le dădu explicația misterului, spunându-le că probabil mielul a fost atras de vreun mănunchiu de iarbă verde, și de sus de unde era el, a coborât pe stâncă până la locul unde se afla iarba ispititoare. După ce a păseut toată iarba pe care a găsit-o acolo, văzând că nu poate să se urrece din nou pe stâncă, a coborât și mai jos.

— El nu poate merge mai jos, le spuse călăuza, uitându-se la zidul stâncos care se forma dela poteca pe care se afla mielușelul.

— Și ce are să i se întâmple? întrebă vânătorii.

— E pierdut! O să-l vadă vreun vultur care are să se năpustească asupra lui, sau speriat și flămând, are să sară în prăpastie....

...

Nu este aceasta o ilustrație mișcătoare a sufletului care se rătăcește? Omul este ispitit să guste plăceri cari se află la un nivel moral sub linia de conduită obișnuită. N'ați făcut această experiență? Da, nu e vorba decât de o abatere de câțiva pași, pentru ca să puteți profita de plăcerile cari vi se oferă, tot atât de atrăgătoare ca și mănunchiul de iarbă verde pentru bietul mielușel.



Păstorul cel Bun este în căutare.

O întoarcere subită dela drumul apucat nū e imposibilă! Inșă, nu uitați că e mai ușor să cobori decât să urci, și după ce ai coborât, cobori și mai mult, ca și Saul, ca și mielul din istorioara noastră. Timpul trece și inima se împietrește.

Dar nu pierdeți speranța, chiar dacă ați coborât jos de tot. Păstorul cel Bun este în căutarea voastră, coboară și El, caută să vă scape de primejdioasa prăpastie a păcatului! Dacă ascultați de vocea Lui, vă poate ridica din nou, sus, pe înălțimile unde domnește numai pacea și bucuria! Nu vreți să-I întindeți mâna?

R. A.

Săptămâna Patimilor.

JOI:

Miezul nopții. Dorm în pace suferințele umane.
Văi de liniște plutește pe grădina Ghelsemane;
Jos, pârâul Cedron cântă, presărat cu flori de stele,
S'ar părea că 'n noaptea asta dorm și duhurile rele.

Dorm pe-aproape ucenicii, iar Isus în fund se roagă.
Deodată din visare tresări grădina 'ntreagă:
S'auzi sărutul Iudei . . . licări o spadă 'n aer . . .
Și măslinii murmurară deșteptați de tristul vaer.

VINERI:

Cer albastru . . . și Golgota geme 'n răcnet de barbari
Suferă pe crucea morții, Dumnezeu între tâlhari,
Buză lui Isus e arsă, fruntea-I sângeră de spini —
Torturat de remușcare, plânge Iuda sub măslini.

S'a 'noptat în miezul zilei: cerul nu vrea mai să vadă
Adevărul și iubirea date răutății pradă . . .
Un suspin: „O, tată, tată, pentru ce m'ai părăsit?”
Dumnezeu se 'ndușoșează . . . negurile s'au topit.

Capul Fiului se pleacă . . . sufletul e mântuit.
Tremură 'ngrozit pământul și . . . „scriptura s'a împlinit,
Uluiți răstignitorii au rămas fără cuvânt, —
Undeva de-un pom atârnă Iuda clătinat de vânt.

SAMBATA:

Ceru 'ntlunecat se 'ntinde ca un doliu de năframă
Peste lumea 'n care plânge o fecioară și o mamă.
Ucenicii-orfani de Domnul rătăcesc stîngheri pe uliți,
Adevărul zace 'n groapă între lespede și sulți.

DUMINECA:

Ingerul cu aripi de raze a venit din slăvi cu zorii.
S'a cutremurat pământul, inlemnit-au păzitorii.
Glas de inger . . . groapa goală . . . amuțită orice gură . . .
S'a 'mplinit din vorbă 'n vorbă, profeția din scriptură.

Adevăr zic: se schimbără în aureolă spini,
Șoapte dulci de mângâiere răspândeau în vânt măslinii;
Și pe când natura 'ntreagă se scâldea 'n lumină nouă,
Se răsfrânse peste lume blândul zâmbet: „Pace vouă!”

George A. Petre

Rep.

ordinul unui Părinte, Eusebiu din Cezareia, în anul 340, pe timpul primului împărat creștin, Constantin. Alții cred că este mai puțin vechiu cu câteva decade. Chiar și așa, el rămâne cel mai vechiu manuscris al Bibliiei.

N. R.— Aflăm din ziare că un stareț bătrân al mănăstirii de unde a fost sustrasă această comoară, își ridică vocea și demască felul cum savantul german a abuzat de încrederea sa, reușind să-i răpească prețiosul manuscris. El susține că manuscrisul e proprietatea mănăstirii, nicidecum a guvernului Sovietic, și prin urmare pretinde banii pe cari trebuie să-i dea Anglia, făcând apel la conștiința ei. Dacă nu i se va putea da banii, cere restituirea manuscrisului. Nu se știe, în condițiile acestea, dacă Anglia va păstra manuscrisul înstrăinat și devenit, pe nedrept posesia Rușilor.



Biserica și Tineretul

Biserica a avut mari pierderi, pentru că ea n'a dat tineretului atenția pe care ar fi meritat-o. Predicatorii ar trebui să se străduiască să pătrundă în intimitatea tineretului care ia parte la cuvântările lor.

Mulți dintre predicatorii evită societatea tinerilor, dar această abatere, cerul o socotește ca o neglijență a datoriei lor și un păcat contra sufletelor pentru cari a murit Hristos. Tineretul este ținta de atac a dușmanului. Manifestații de simpatie, de blândete, de iubire, vor fi de multe ori un mijloc de salvare pentru cei cari sunt în preajma ispitei. Iubirea lui Isus va fi cheia care va deschide ușa inimii tineretului. Indată ce veți câștiga încrederea lor, staturile și îndemmurile voastre vor fi urmate.

Atrageți tineretul cu privire de iubire și învățați-l cum poate să lucreze pentru Cauza sfântă. Tinerii și tineretele pot lucra cu amicii și amicele lor în mod liniștit și cu succes. Nu se poate ca această ramură a lucrării Domnului să fie neglijată. Biserica noastră nu-și face toată datoria față de membrii mai tineri din familia ei. De ce nu s'ar considera lucrarea în favoarea tineretului, ca lucrarea misionară prin excelență. De ce predicatorii ar neglija să facă sforțări pentru câștigarea tinerilor și tinerelor. De ce nu insistă pe lângă ei, pentru a-i hotări mai repede să se predea Domnului.

Este adevărat că această lucrare cere o tactică deosebită, multă blândete și rugăcini fierbinți, pentru a cere Domnului înțelepciunea necesară în vederea împlinirii unei lucrări atât de delicate. Sunt în Biserică persoane cari nu ignorează adevărul, dar a căror inimă n'au fost niciodată mișcate de puterea harului divin. Cum putem noi, cari pretindem că iubim pe Dumnezeu, să lăsăm să treacă zi după zi, săptămână după săptămână, fără să arătăm cel mai mic interes față de cei cari trăiesc fără speranță? Dacă aceștia ar muri în păcatele lor, fără să fi fost avertizați, sângele lor ar fi cerut sentințelor necredincioase care-i înconjurau. De ce nu se fac sforțări personale și energice pentru a-i atrage la Dumnezeu prin puternicul lanț al iubirii? O datorie apăsătoare umerii fiecăruia dintre noi; să nu ne dăm înapoi dela îndeplinirea ei. Ați permite ca aceste suflete să se piardă din cauza necredincioșiei voastre?

E. G. W.



Hristos Mântuitorul din morți a înviat,
Și fruntea-l ca un soare, lucind peste popoare,
Fiori de nemurire în lume-a m'prăștiat.

Hristos, Zeul credinței, ieșit-a din mormânt,
Și-a Sa reînviere ne-arată că nu piere
Dreptatea și Credința și Adevărul sfânt.

Hristos e viu. Ca dânsul, o, voi ce suferiți
În lanțuri de robie curând la vieață vie
Din umbra trist-a morții veți fi cu toți ieșiți.
Curagiu. Deschizând astăzi a veșniciei porți,
Mântuitorul vine, . . . spre tine,
Să te ridici falnic cu dânsul dintre morți.

V. Alecsandri



După ore nenumărate de mers, ajunși
pe creasta muntelui.

AMICUL CEL MAI BUN

P. P. Paulini

„Voi sunteți amicii Mei,
dacă faceți ce vă porun-
cesc Eu”. Ioan 15. 14.

(urmare)

Din cea mai depărtată vechime se știe că Dumnezeu cel viu și adevărat, nu judecă pe

om după înfățișare, ci după dreptate. Biblia ne spune că „Domnul, Dumnezeu nostru, este Dumnezeu dumnezeilor, Domnul domnilor. Dumnezeu cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește

daruri. El nu caută la fața celor mari și nu face deosebire între bogat și sărac, pentru că toți sunt lucrarea mâinilor Lui”.

În fața unui atât de puternic și drept Dumnezeu, nici sexul, nici vârsta, nici rasa, nici descendența, nici situația socială nu joacă rol, ci toți pot deveni fiii și prietenii Săi, dacă fac cele plăcute Lui. „Dacă Mă iubește cineva”, a zis Isus, „va păzi cuvântul Meu”.

Primirea și paza cuvintelor Sale, ne asigură dreptul la prietenia Dumnezeului și Mântuitorului nostru. La poarta Paradisului nu există nici tichet de naționalitate, dar nici legături de consăngenie. Veracitatea acestei afirmațiuni ne-o dovedește următoarea întâmplare din viața Mântuitorului:

Într-o zi, pe când Isus vorbea mulțimii, mama și frații Lui stăteau afară și căutau să vorbească cu El. Muncii cineva I-a zis: „Iată mama Ta și frații Tai stau afară și caută să vorbească cu Tine”. Dar Isus a răspuns celui ce-I adresase știrea aceasta: „Cine este mama Mea și cari sunt frații Mei?” Apoi și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei. Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă”. Mat. 12, 46-50.

În chipul acesta a înțeles Dumnezeu să-Și aleagă prietenii. Cei ce au crezut și au primit cuvintele Sale și le-au îndeplinit, s-au bucurat de toată sollicitudinea și plenitudinea binecuvântărilor Sale.

Despre Moise, care a iubit pe Domnul Dumnezeu său cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul său. Biblia spune că „vorbea față în față cu El, cum vorbește un om cu prietenul lui”.

Avram a crezut pe Dumnezeu, și Sfânta Scriptură zice că el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”.

Toți cei aleși prietenii, prin filiațiunea cuvântului Său, la rândul lor, pentru a rămâne neîntrerupt în prietenia Maestrului lor divin, au îndatorirea să menție între ei, aceleași raporturi de afecțiune reciprocă, după cum a arătat-o și o menține continuu Isus, față de aleșii Lui. „Aceasta este porunca Mea”, a zis Isus:



Odă păsărelelor

Pasări mândre cu penişă presărate în culori,
Ce cântați cu măiestrie îndu-vă spre nori.
Voi nu semănați vântul, dar bălând din aripioare
Hrana vă găsiți de ploaie, zi senină sau ninsoare.
Și de grija voastră poartă să nu suferiți vreodată
Cel ce-a nltins cu mâna ei: blândul, iubitorul Tată.

Cu dragălușia voastră vă nveseliți pământul;
Omul trist se nădușează și stă să v'asculte cântul.
Fără voi trist ar fi și cerul, sus pe munte, jos în vale.
Trist ar fi și ciobănel, trist drumețu 'n a sa cale.
Cu ce dor venim adesea, te'am fi din nou copii,
S'ascultăm în crângul vește n'ntrecute melodii.

St. Pătrașcu

Prietenii lui Isus trebuie să imite pe divinul lor învățător. Ei vor întâmpina în calea lor greutăți și obstacole. Dacă Maestrul divin prietenul nostru cel mai bun, a trebuit să sufere și să-Și dea chiar viața pentru prietenii Săi, ca să-i scape și să-i mântuiască din abisul păcatului, la rândul lor prietenii cei devotați, au astăzi destule ocazii să dovedească eficacitatea învățăturilor primite.

Mulți creștini din ziua de astăzi se rușinează de Hristos și le e teamă să profeseze poruncile Domnului lor. Intimidați până la descurajare de „ce zice lumea”, ei ascund sau tăgăduiesc cu îndărătnicie crezul creștin. Dar Isus a zis: „Eu vă spun: pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu; dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu”. Luca 12, 8. 9.

Ovidiu, poet latin, mort în anul 18 d. Hr., a zis: „Donec eris felix, multos numerabis amicos: tempora si fuerint nubila, solus eris” (Cât timp ești fericit, vei avea mulți prietenii, dar când cerul se întunecă pentru tine, ei te vor lăsa singur). Acest proverb ne aduce aminte de cazul lui Petru, care, când Domnul înaintea de moartea Sa a adresat ucenicilor cuvintele:

„Copii, mai sunt puțin eu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus Iudeilor, că unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum“. Petru I-a răspuns: „Doamne, de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine“. Și când cerul s'a întunecat pentru Isus, când adversarii Săi L-au prins, legat și chinuit în toate felurile, Petru, s'a lepădat de „prietenul său cel mai bun“, zicând, „nu sunt din ucenicii Lui“, adică, „nu sunt prietenul Său“.

O prietenie care încetează, nu este prietenie. După cum am văzut dela început, *un amic sigur, se cunoaște în împrejurări grele*. Acum este rândul nostru să dovedim veracitatea și durabilitatea prieteniei noastre față de prietenul nostru cel mai bun, Isus, care a murit pentru noi, ca să ne mântuiască, când noi eram neamicii Săi.

Creștinii adevărați nu trebuie să fie niciodată asemenea umbrei ceasului de soare, care se ascunde, dispăre de îndată ce soarele e acoperit de nori, ci dimpotrivă, cum se dovedește veritabilitatea aurului în foc, tot așa și noi, ca prieteni ai lui Isus și ai prietenilor Lui, trebuie să ne dovedim sinceri și statornici față de prietenii noștri, chiar și atunci când ei se găsesec în împrejurări grele.

Eroii din vechime: Anania, Michael, Assaria, Daniel, Moise, Pavel și mulți alții, au făcut cu prisosință dovadă de prietenie, față de salvatorul și prietenul lor Isus. Cei dintâi trei, au preferat să fie aruncați în cuptorul de foc, decât să se lepede de Dumnezeu lor. Daniel a preferat să fie aruncat în gura leilor. Moise a renunțat la favoarea de a fi numit fiu al fiicei lui Faraon. In sfârșit: apostolul Pavel a preferat să sufere închisoare, să fie dus înaintea împăratului și să moară chinuit de adversarii săi, decât să se despartă de prietenul său, Isus.

Și noi astăzi, ca prieteni ai lui Isus, cum stăm, cum simțim, cum vorbim, cum facem? Apostolul Pavel răspunde la aceste întrebări: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedecă și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre“. Ebr. 12, 1-3.

Dacă cei străini de Dumnezeu privesc rău prietenia noastră cu Isus, și dacă ne urăsc pentrucă ținem poruncile Lui, să nu ne întristăm, ei mai vărtos să ne aducem aminte de cuvintele Prietenului nostru: „Le-am dat Cuvântul Tău și lumea i-a urit, pentrucă ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume“.

Isus nu este din lume, ei a venit numai în lume, ca noi să trăim prin El. Tatăl, L-a trimis ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Iubite Cetitor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, *avem datoria, cel puțin, să ne iubim și noi unii pe alții*.

Hora florilor

Scenetă pentru copii

GHIOCCELUL :

Eu sunt alb și mititel
Și mă chiamă ghiocel
De cum vine Făurar
Sub zăpadă chiar răsar
Și cu clopotu-mi ceresc
Toate florile trezesc
Zurgălăi cu clopotei:
ling, ling, ling.
Și cu clopotu-mi sonor
Strâng al florilor sobor.

VIORICA :

Sunt și eu o floare mică
Și îmi zice viorică
Deși 'mi este dor de soare
Crește în umbră la răcoare
Prea sunt gingașă și mică
Și de lume'mi este frică
Mă ascund să nu mă vază
Dar mireasma mă trădează.

CIUBOȚICA CUCULUI :

Numai eu'n dumbrava toată
Sunt o floare încălțată
V'o spun cismele gâlbui
Că-s ciubota cucului
Sprinten, săltăreț, ușor,
Joc și sar într'un picior.

BRÂNDUȘA :

Sunt brândușa
Jucăușa
Zâna bună ne-a chemat
Și-am venit și eu la sfat
Am ieșit de sub pământ
Ca să joc și ca să cânt
Și ce bine-o să le pară
Florilor de primăvară.

MACUL :

Eu sunt macul roș ca focul
Cu petalele aprinse,
Cu corolele încinse
Fălăind ca un stindard
Și de nerăbdare ard
Haideți să începem jocul!

GHIOCCELUL :

(sunând din clopoțel):
Ne-a chemat a noastră zână
Hai prindeți-vă de mână
Și-om cânta cu toții în cor
Veseli hora florilor.

D. Grădinărița

Rep.

Lumea este o comedie pentru
cei cari gândesc, o tragedie pentru
cei cari simt.

SWIFT

Omul e o vioară. Când s'a rupt ultima coardă devine o bucată de lemn.

COLTUL Juniorilor

Ruga unei fetițe

Margareta, o fetiță de vreo 5—6 ani, se află în vizită la tanti Elena și văzându-se singură în bucătărie, se urcă pe un scaun, întinde mâna cât poate și apucă zaharnița de pe poliță. Când se uită în ea, nu vede decât două bucăți de zahăr. Le ia, le bagă pe amândouă în gură și întinde iar mâna spre poliță ca să pună zaharnița la locul ei. Dintr'o mișcare greșită, zaharnița scapă, cade jos și se sparge. Margareta se îngrozește. La gândul că va fi descoperită din cauza cioburilor, începe să plângă. Se depărtează de cioburi pe cari nu vrea să le mai vadă. Tot plângând, își aduce aminte de un sfat pe care i-l-a dat mămică, ridică capul spre cer, și începe să se roage tare:

Tată din cer, mămică mea a spus că ești bun și milos și dacă vreau ceva, să vin la matală. Lipește, te rog, aia din care am luat zahărul (de abia poate înșira aceste câteva cuvinte, atât suspină. Pleacă ochii spre zaharniță, dar vede că este tot în cioburi, ceea ce o face să se roage și mai fierbinte).

Doamne, te rog din toată inima, lipește-o, că dacă n'o lipești are să mă prindă tanti că am luat zahăr fără să-i spun. Te rog Doamne bun, lipește-o... (se uită din nou cu coada ochiului, dar vede că fără-măturile stau nemșcate. Atunci lasă mâinile în jos se duce spre zaharnița spartă și spune):

Așa, bine. N'am să mai mă rog niciodată, niciodată, dar niciodată!... Tu oală rea și urită, dacă vreă, poți să rămâi spartă... (și risipește mâniaoasă cioburile, cu amândouă picioarele).

TANTI: Ce ai Margareto? Ce faci acolo? Vai, dar ce-ai făcut? Zaharnița pe jos, în cioburi. Dar ce te-ai apucat să faci Margareto? Cum ai spart-o? Ai vrut să iei zahăr fără să-mi spui!...

MARGARETA: (plângând) Dar... m'am rugat de două ori! Și vezi? De ce n'a lipit-o Dumnezeu? Matală și cu mama îmi spuneți tot mereu să mă rog, că Dumnezeu ascultă rugăciunea... De ce nu m'a ascultat acum? (și plânge cu hohot).

TANTI: Dragă Margareto, noi nu trebuie să ne rugăm la Dumnezeu ca să ne ajute la minciună și la furat. El nu dă voie să faci așa ceva. Dar ascultă la tanti, Margareto, nu mai plânge. Hai să te învețe tanti cum să te rogi. De acum înainte să spui așa: „Doamne, nu mă du în ispită”. Această rugăciune o ascultă Dumnezeu. Pe urmă tu știi că tanti îți dă când îi ceri frumos. Pentru ce să iei ceva când nu sunt aici. Tu crezi că dacă eu nu te văd, nu te vede nimeni? Nu fetișo, tot te vede cineva, te vede Dumnezeu și Dumnezeu te pedepsește. E hai acum, lasă, a trecut... asta să-ți fie de învățătură, altădată să nu mai faci și să îți minte că Dumnezeu e bun, dar numai eu copiii emînți. Vino să mergem puțin afară ca să-ți treacă plânsul....

Paravanul morții

„Ești mai bine“ spunea un doctor unui tânăr bolnav, pe când făcea vizita sa obișnuită în sala spitalului, „și sper că peste câteva zile am să-ți pot da drumul“.

Bucurat peste măsură de această fericită veste, convalescentul începuse să așteptă în urma unei lovituri neașteptate: o infirmieră dăduse ordin să se așeze în jurul patului său paravanul care se pune de obicei pentru a feri pe un muribund de vederea tovarășilor săi de suferință.

„Dar vă înșelați, strigă bolnavul îngrozit, doctorul m'a asigurat adineauri că sunt înafară de orice primejdie!“

„Mie, din contră, șopti femeia, mi-a spus că orele vă sunt numărate!“

Tânărul, care dintr'o săritură se ridicase, căzu din nou cu capul pe pernă, cu fruntea scăldată de sudoare, care i se părea că, în adevăr, e sudoarea morții. În câteva clipe, văzu trecând pe dinaintea ochilor tot firul vieții sale, își reaminti de toate sfaturile pe cari le primise încă din copilărie și pe cari nu totdeauna le-a urmat, și singur cu Dumnezeu, petrecu o oră de luptă grozavă. Puțin câte puțin, o rază de lumină reuși să pătrundă în inima sa. văzu fața blândă a lui Isus și auzi vocea sa dulce: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați...“ El primi invitația, ca un copil ascultător, pregătindu-și sufletul pentru odihnă.

După puțin timp, infirmiera, tremurândă, fugi spre el ca să-i spună: „Iertați-mă, vai! iertați-mă, paravanul nu era pentru d-voastră, m'am înșelat!“

Noul convertit i-a putut spune: „Liniștiți-vă, sora mea, totul se întâmplă spre bine. Ați părăsit un om vechiu“, acum vedeți un om născut din nou, pregătit și pentru viață și pentru moarte“.

Dovadă a făcut pe urmă.



Un grup de bucureșteni, în excursie la Trivale, Pitești.

Jocuri de Familie

Telefonul

Jucătorii se așează unul lângă altul, preferabil în linie dreaptă. Cel din capul liniei spune vecinului un cuvânt, încet la ureche. Acesta spune cuvântul auzit sau ce-a înțeles vecinului și așa mai departe până la cel din urmă jucător. Ultimul spune tare ce-a auzit. Jocul este foarte distractiv. Aproape niciodată nu iese cuvântul spus de primul. Jocul se poate repeta de mai multe ori cu cuvinte diferite.

I	M	I	R	E	N	I	N	E	R	I	M	I		
I	M	I	R	E	N	I	T	I	N	E	R	I	M	I
M	I	R	E	N	I	T	L	T	I	N	E	R	I	M
I	R	E	N	I	T	L	U	L	T	I	N	E	R	I
R	E	N	I	T	L	U	C	U	L	T	I	N	E	R
E	N	I	T	L	U	C	I	C	U	L	T	I	N	E
N	I	T	L	U	C	I	M	I	C	U	L	T	I	N
I	T	L	U	C	I	M	A	M	I	C	U	L	T	I
N	I	T	L	U	C	I	M	I	C	U	L	T	I	N
E	N	I	T	L	U	C	I	C	U	L	T	I	N	E
R	E	N	I	T	L	U	C	U	L	T	I	N	E	R
I	R	E	N	I	T	L	U	L	T	I	N	E	R	I
M	I	R	E	N	I	T	L	T	I	N	E	R	I	M
I	M	I	R	E	N	I	T	I	N	E	R	I	M	I
I	M	I	R	E	N	I	N	E	R	I	M	I	I	

No. 23 Plecați din centru dela litera A și continuați în linii drepte sau frânte spre colțurile 1, veți descrie două cuvinte. Care sunt acele cuvinte și de câte ori le puteți citi?

trimis de Alpinii.

No. 24 Un om și o femeie adunând lemne într'o pădure, se tot uitau în jurul lor și pe jos. La un moment dat, trece o altă persoană pe acolo și-i întreabă: — Dar ce căutați om și omoaie? (crezând că sunt soți). Femeia se întoarce spre trecător spunând: — Nu suntem om și omoaie, ci mama omului acestuia este soacra mamei mele!

Ce rudă sunt ei?

trimis de Mocu, Viperești.

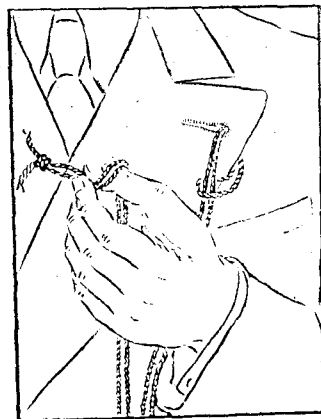
1	2	3	4	5	6	7	8
9				10			
11							12
13		14	15	16	17		
18		19		20		21	
	22	23		24	25	26	
27		28		29		30	31
32		33			34	35	
36					37		
38						39	

No. 25 *Orizontal:* 1. Impărat în Izrael. — 5. Patriarh, tatăl lui Noe. — 9. Bogăție. — 10. Socrul lui Moise. — 11. Nota Redacției. — 12. Armăsar, cal frumos. — 13. Anotimp. — 16. Peșteră. — 18. O vocală și o consoană din cuvântul „enorm”. — 19. El, la feminin. — 20. Notă muzicală. — 21. Măsură de suprafață. — 23. Fluviu în Italia. — 24. În cifre romane = 6. — 27. Fiica lui Inachus. — 28. Plantă textilă. — 29. Articol. — 30. Nota Bene. — 32. Ciolănos. — 34. Unul din cei 12 ucenici. — 36. Sală mare într'o universitate. — 37. Neizbândă. — 38. Rudă. — 39. Linie dreaptă.

Vertical: 1. Profet, luat în captivitate. — 2. Patriarh, care a primit numele de „prietenul lui Dumnezeu”. — 3. Alifie. — 4. Prepoziție. — 5. Măsură chinezească. — 6. Aer fără coadă. — 7. Tabel de greșeli îndreptate. — 8. La marginea țării. — 14. Prefix negativ. — 15. Primul preot în Izrael. — 16. A săpa. — 17. Notă muzicală. — 22. Succesorul lui Moise. — 23. Turn renumit în Italia. — 25. Prooc, hrănit de păsări în pustiu. — 26. Arătător. — 27. Unul din cei 12 apostoli. — 31. Fruct. — 33. Afluent al Dunării. — 35. În zid.

trimis de W. Kazimirovitz.

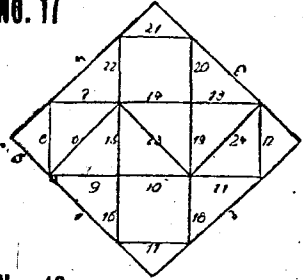
No. 26 Luați o sfoară de 2-3 m, apucați capetele, innodați-le și introduceți-le prin butoniera hainii, iar capătul innodat introduceți-l la rândul său prin ochiul format de sfoară în partea cealaltă a butonierii. Capătul innodat este legat de un obiect sau ținut cu mâna de o a doua persoană care asistă la operație (cu care se poate și chiar face prinsoare, după ce ați făcut mai întâiu experiența singur pentru a fi descoperit secretul). Se lucrează numai cu capătul dela butonieră care formează un nod. Cum puteți scoate sfoara dela butonieră, bine înțeles fără să faceți uz de capătul celălalt care este fix?



trimis de Gh. Constantinescu, Bacău.

Soluțiile Jocurilor

No. 17



No. 19 Spuneți acelei persoane să-și apuce urechea sau ceafa.

No. 20 Puneți pe cel cu pumnalul în mână lângă ușă, iar persoana pe care vrea să o rănească în partea cealaltă a ușii. Ușa fiind între amândoi și închisă, îi va fi imposibil să facă ceva.

No. 18

458	459	460	461	462
459	460	461	462	458
460	461	462	458	459
461	462	458	459	460
462	458	459	460	461

No. 21 Faceți un pas înainte, vă întoarceți cu spatele și faceți doi pași, apoi iar vă întoarceți cu fața și faceți un pas, și așa mai departe.

No. 22

B	I	B	L	I	A
A	N	A	█	S	E
B	█	L	A	U	R
E	M	A	U	S	█
L	A	U	D	█	L
█	C	R	I	S	T

Alexandria: Estera, Tabita, și Traian Drăgușin; *Bacău:* Elena Melciuk, Elisabeta Stănescu, Ana Vicente, Vasile Marian, Alex. Năfornită; *Băleasa:* C. I. Trașcă, Gh. Ciovică; *Bârlad:* Ioan Siminescu; *Bordești:* Eleonora și Ruxandra Dumitrache, Didy Stănescu, Vasile Chiriac, Ionel Ionescu; *Bofteiu:* Popa Teodor; *Brașov:* Stătescu Ioan; *București:* Magdalena Amarandi, Lizica Rădoi, Ioan M. Popa, Wilhelm Kazimirovitz, Ilie Firică; *Buzău:* Victoria Teodorescu; *Călinești:* Costel Bratu; *Câmpulung:* Luca Constantinescu; *Cernăuți:* Iozefina Darie, Dan Ionescu, Dumitru Totolan, Vasile Darie, Ioan și Ilariu Voitcu; *Cerventa:* Nicolae Ionescu, Nicolae Totolan; *Ciutura:* Mihail Iovan; *Curtișoara:* Dumitru Stoica, Ciurea Grigore; *Deva:* Ciocan Petru; *Dracea:* Petruș Cărlomanu; *Focșani:* Policenia Panait, Lilica Mircescu, Maria Mineff, Maricica și Olimpia Alexe, Maria Toma, Costică Mihai, Gicu Condruz, Toma Nistor; *Galați:* Marioara Gavrilă, Fănică Vasiliu, Gh. Chirac; *Grivița:* Ilie și Ioan Tânjală, Alexandru Bejan; *Licurici:* Victor Păunescu; *Lupeni:* Gyöngyösy Iosif; *Macea:* Maricica Moț, Catița Sfât, Dimitrie Crișan, Sabina, Elena, Gheorghe, Petru și Miron Căzan, Iuliana și Iafet Ardelean, Floarea și Ioan Mara, Catița și Maricica Chețan, Ecaterina și Mihail Săcui; *Nadeșa:* Stefan și Isidorus Săndulescu; *Negoești:* Maria Gh. Ionescu, Marioara Guțulescu, D. N. Popa, A. și Manda N. Guțu; *Nicolești:* Petrache Mocanu; *Oradea:* Toldan Dumitru; *Panaghia:* Gintu Oajie; *Petroșani:* Olga Irod; *Piatra-Neamț:* Maria Smântână, Maria Catană, Maricica și Ticu Corbu, Elena și Dumitru Roșca, Vasile Ghița, Paul Blănaru, Emanuel Bonceanca; *Piatra Olt:* Const. Giurg; *Pitești:* Anastasia Paraschiu, Ioana Nica, Gogu Ciobanu, Ioan Văcaru; *Poduri:* Niculina și Aneta Ciuhat, Estera, Mihail, Nicu, Gheorghe și Th. I. Bujor, Nicolae Nenețiu, Gheorghe Burdulea; *Roșiori de Vede:* Ioan și Marin Barbu; *Sepreuș:* Stana Flore, Petraș Ioan; *Siliștra:* Radea Ganea; *Socodor:* Tulcan Dimitrie; *Șerbești:* Costică Marcu; *Tâmboești:* Georgeta Tăcuțu, Olimpia Stănescu, Ecaterina și Asănache Niculescu, Gicu Olteanu; *Tecuci:* Jenica Hâncu, Lilica și Maricica Iordachi, Netty și Costică Bujor; *Toșpana:* Maria și Const. Toader, Tache Nistorescu; *Turnu Severin:* Elena Popa, Aurora și Eugen Mazilu, Nae Beșliu, Const. Căcoș; *Vlădeni:* Gheorghe Șteblea.

Fănică Ionescu

Ploesti.



Florica Rădoi

București.



Giovani Bellegante

Italiani. Dolj.



Poșta Redacției

Colaboratorii cari trimit material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuviință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

Al. Manicatiide. — Regretăm, dar pentru câțva timp, după cum ați putut de altfel constata și din numărul trecut, am schimbat sensul rubricii. În numărul de față din lipsă de spațiu, a fost omisă cu totul.

Geo. — Economia, la locul și timpul său, este excelentă. De exemplu, să trimiteți toți în același plic răspunsurile la jocuri e foarte bine, chiar noi am recomandat această economie. Dar o economie pe care n-o putem recomanda, este ca toți tinerii semnați să folosească aceeași revistă. Lucrul acesta îl fac multe familii și mulți tineri, cu gândul că fac economie! Profităm de această ocazie ca să atragem în general atenția celor cari cad în categoria acestor iscușiți cetitori că, într'adevăr, fac o economie bănească, dar să nu uite că fac și o economie intelectuală: cu cât se vor abține de a-și cumpăra fiecare revista, cu atât vor întârzia mai mult apariția mai des a Amicului Tinerimii.

Com. Macea. — Ne bucurăm nespuse de activitatea depusă de tinerii din acest ținut în favoarea revistei noastre. Ne-am bucura însă și mai mult dacă, peste câțva timp, am constata în registrele noastre o spori-re sensibilă a numărului de abonamente cari să ia regulat direcția Macea și la Macea să rămână. Nu știm dacă aveți cunoștință, dar deocamdată n'ați putea trimite decât un „Amic” la fiecare punct cardinal... Suntem însă convinși, că în urma acestui delicat apel, tinerii din Com. Macea își vor procura fiecare revista lui.

Deslegătorii jocurilor sunt rugați să trimeată răspunsurile pe adresa Redacției până cel târziu la 15 Mai 1934. La această dată numele deslegătorilor vor fi strânse la un loc și se va trage la sorți. Primele trei nume cari vor ieși se vor bucura de o mică surpriză: câștigătorii vor fi considerați ca abonați pe anul în curs la revista Amicul Tinerimii; în plus, li se vor publica fotografiile în numărul următor. Ar fi prudent ca toți participanții la jocuri, să aibă câte o fotografie pregătită, ca, atunci când vor fi anunțați că fac parte dintre cei trei câștigători, să poată trimite imediat Redacției fotografia lor spre publicare. Această surpriză se va repeta la fiecare număr al revistei Amicul Tinerimii.

C. Tașcă. — Același joc a fost publicat în numărul trecut. Dacă-l trimiteați mai dinainte, l-am fi pus în locul celui apărut. Poezia e slabă.

I. N. Stătescu. — Curaj și mai departe. Între patru ziduri reci s'au format mulți oameni cari mai târziu au mulțumit soartei lor aspre, fără de care n'ar fi ajuns ce-au fost și ce sunt încă în memoriile noastre. Încă puțin, și zidurile se vor muia! Dar, fiți tenace, că vor deveni și prea calde...

D. Stoica. — Problema e prea cunoscută. E pomenită și în grădinițele de copii.

N. Beșliu. — La sfârșitul scrisorii dv., cineva adaugă câteva rânduri la cari am fi dorit să răspundem, dar nu putem, pentrucă nu știm cui să ne adresăm. Persoana a uitat să se recomande. Pentru ca să nu mai revenim, vă rugăm să vă faceți interpretul nostru și să-i spuneți că probabil pentru același motiv nu și-a văzut numele publicat.

Nainitsuj. — Lă rând ca la moară!

Trad. N. P. — Traducerea e bună, însă stilul trădează, p'ici pi colo, regiunea locuită de traducător.

Rodisi. — Căutați și aranjați jocuri noi, evitând modelele cari s'au mai publicat.

Fenelon. — Românul e om prudent: întâiu își mănâncă pâinea neagră și la urmă jimbă... (prudență logică, de ce să-și strice gustul!), dar ciudat este că, și atunci când devine Francez, ține ca ceilalți confrăți să facă la fel. Așa ne explicăm trime-terea deocamdată a acestor jocuri (pâine neagră), rezervându-ne surpriza jimbalei pentru mai pe urmă.

Suciu Petre. — Jocul e bun. Mai trimiteți. Publicarea se va face la timpul cuvenit, ținându-se seama de ordinea primirii.

Costică Mihai. — Jocul e interesant și distractiv în felul lui, dar, suntem siguri că nu va găsi niciun deslegător. Nu este un joc rațional, care prin sforțare de memorie sau cercetări să permită ajungerea la un rezultat. Rezultatul este un truc, trebuie să-l ghicești. Ori la jocuri evităm trucurile, strecurându-le numai din când în când, la Păcăleli în societate.

I. M. Popa. — În orice domeniu, exercițiul perfecționează. Poezia, mai ales, nu face excepție.

M. Gavrilă. — Transpunerea nu e superioară textului original!

Com. Poduri. — Dacă ar exista un pod, linie dreaptă, care să unească tinerii din acest centru cu Redacția noastră, ne-am repezi până la dânsii și le-am spune fel de fel și multe. Cum însă nu există, și totuși am vrea să le spunem ceva, o să le-o spunem încet, la ureche, ca să n'audă ceilalți cetitori! Zilele trecute întrebând pe cineva din partea locu-lui de ce tinerii de pe acolo citesc așa de puțin sau când prind ceva interesant, și-l trec din mână în mână și pe urmă toți spun cu convingere și tare că: și eu am citit, știți ce am aflat? Că pe acolo tinerii nu obișnuesc să cumpere prea multe, pentrucă le este frică să nu încarce casa, fiindcă dânsii n'au poduri ca la oraș (de casă, nu de apă) unde să urce toate alea... Ne-a mai spus și altele, dar atât pentru as-lăzi. Din partea noastră, interesându-ne câte reviste Amicul Tinerimii s'ar fi urcat în pod, dacă ar fi existat poduri, am aflat că una ar fi intrat în podul bunicului, alta în podul tatălui și alta în podul fiului. Așteptăm ca tinerii din Com. Poduri să facă dovada că cele pomenite, nu sunt decât svonuri și atunci vom răspunde interlocutorului.

Ivancea Roșca. — Am primit același joc, dar mai înainte și semnat de altă persoană.

C. B. Brăila. — Am primit încă de anul trecut această problemă trimisă de altcineva.

C. Dobre. — Mulțumim pentru poezie. Puțină răbdare. Ceițiți cele scrise sub antetul acestei rubrici.

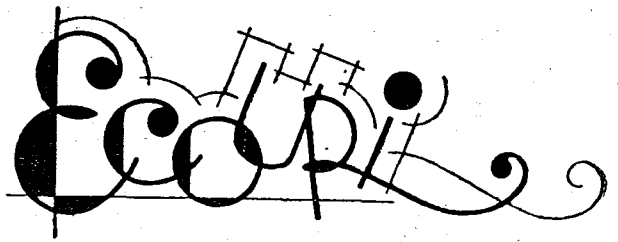
Fulger. — Salutăm colaborarea d-voastră.

Fleur de lis. — Gestul de aruncare la coș se face, într'adevăr repede și ușor! Dar de multe ori coșul e plin . . . atunci ce să facem? De teamă să nu forțăm coșul și prin aceasta să supărăm proprietarul . . . manuscriselor, le revizuiți (manuscrisele cari nu încep) și, când le vine rândul, se întâmplă ce așteaptă autorul! Acum, părerea, după cerință, fără amenajamente: jocurile sunt interesante, se vede că vă pricepeți. Totuși, au un defect: pătrățelele negre, sau locurile goale, cum vreți să le numim, n'au o formă estetică. Jocul este bun, atunci când aceste puncte formează o figură geometrică sau un desen estetic (exemplu, cel publicat în numărul de față). Jocul din numărul trecut avea și el același defect. A fost publicat pentru că era primul în acest gen, dar îmbătrânind, progresăm! Cum ați făcut dovadă că vă pricepeți, acesta va fi un defect ușor de evitat.

Lily. — De-ce numai atât?

D. Diniță. — Articolul e slab. Nu corespunde cu titlul. E mai curând o culegere de idei de multe ori fără prea mare legătură între ele, sau mai bine zis o înșirare de cugetări din cari, la timp convenit, vom întrebuița. Problema nu poate fi rezolvată decât prin algebră, ori, cum majoritatea cetitorilor noștri, până în prezent, sunt locuitori nu dela oraș, prea mulți ar rămâne nedumeriți în fața ei. Când vom constata că majoritatea va reveni orașenilor, atunci vom publica și astfel de probleme. Totuși mulțumim, și așteptăm altele cari vor avea poate mai multă sansă.

P. I. Hristache. — E mai mult filosofie decât . . .



— Regele Albert I al Belgiei era un dușman al protocolului. Dimineața obișnuia să se plimbe cu bicicleta prin oraș. Duminecile îi plăcea să se amestece prin mulțime, în împrejurimile Bruxelles-ului, și să viziteze chiar unele mici localuri de petrecere, bine înțeles incognito. De altfel și în străinătate îi plăcea să treacă neobservat. În 1927 regele Belgiei, fiind în vilegiatură la Riviera, parcurgea străzile cu bicicleta printre mașinile luxoase. Dar într'o zi fiind recunoscut de un ambasador, își strânse bagajul și plecă în altă parte, unde să-și poată exercita sportul său favorit, ciclismul, fără să fie recunoscut și stânjenit de nimeni.

Un caz neobișnuit de înrudire s'a petrecut acum câțva timp într'un orașel din Elveția. Un tânăr s'a căsătorit cu o văduvă care avea o fiică din prima căsătorie. Această fiică s'a căsătorit la rândul ei cu tatăl tânărului. Din aceste două căsătorii au rezultat niște înrudiri foarte complicate. Fiul, din cauza noilor împrejurări a devenit socrul propriului său tată, iar dacă acesta va avea copii, va deveni bunicul propriilor săi frați.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Vă place Amicul Tinerimii ?

Dacă da, vorbiți de el tuturor și faceți cât mai multe abonamente

Dacă nu, scriți Redacției, și spuneți-ne

ce-am putea face pentru ca să vă placă.

St. Popescu. — Mulțumim pentru sentimentele exprimate în poezie.

I. V. Cernăuți. — Din observațiile făcute celorlalți colaboratori, puteți extrage și dv. un răspuns. Învățăcelul, dacă se străduiește, devine învățător, profesor, doctor, ș. a. m. d, cu mențiunea *realist*, dacă a fost din convingere dela început. Așteptăm cu bucurie și alte încercări.

Pentru fotografiile amatori:— Redacția face cunoscut tuturor celor cari vor reuși să ia instantanee frumoase, reprezentând vederi pitorești, grupuri de excursioniști, portrete interesante sau orice poze originale, că le primim cu bucurie spre publicare.

Când ne trimet răspunsurile la jocuri, persoanele dela oraș sunt rugate să adauge la semnătură și adresa D-lor.

Ținem să adresăm și pe această cale, felicitările și mulțumirile noastre sincere tinerilor cari s'au distins în răspândirea revistei *Amicul Tinerimii*.

— Din Paris, focarul modei, se anunță că unghiile colorate în roșu nu mai sunt la modă. Culoarea roșie ca sângele nu mai este elegantă. Nici buzele nu se mai vopsesc ca mai înainte. Femeia cu adevărat elegantă face plimbări lungi, pentru ca aerul să-i facă bujori naturali. Toată lumea distinsă face sport și unei femei sportive nu i se potrivește extravaganțele modei. — Poate că în curând ne vom întoarce la natură și femeile vor începe să-și arate fețele așa cum le-a dăruit Dumnezeu.

— Nu de mult, Citroen, marele constructor de automobile, a dat un dinea colaboratorilor și prietenilor săi de afaceri, în total 6500 de persoane. Un bucătar reputat a dirijat pregătirea mâncărilor; în 16 oale mari s'au fierit 150 litri de supă. După supă s'a servit 6500 de homari, câte un homar de fiecare musafir, și cu maioneza corespunzătoare în greutate de 325 kgr. Apoi s'au servit 900 de găini scaldate în 300 litri de sos. S'au întrebuițat 40.000 de farfurii și s'au consumat 8.800 de sticle de diferite vinuri. Pașiștea pe care a avut loc acest ospăț a fost împodobită cu 20.000 de palmieri și 680 de chelneri . . .



Tăcere scumpă

Anul trecut în Decembrie, un doctor Englez a făcut prinsoare cu unul din prietenii săi că nu va scoate o vorbă timp de un an. Doctorul s'a ținut de cuvânt. Tot timpul s'a servit numai de scris și de semne. Supravegheat de doi detectivi cari se sileau să-l facă să vorbească, doctorul a rezistat tuturor încercărilor și a tăcut chitic. Nu i se putea scoate un singur cuvânt din gură. În sfârșit, împlinindu-se anul de tăcere, doctorul a câștigat prinsoarea, adică în bani românești, aproximativ 500.000 lei. Primele cuvinte pronunțate după un an de tăcere au fost „dă-mi banii“.

Ultimul cuvânt

Umoristul Bernard Shaw are mulți dușmani în înalta societate englezească. Cu ocazia unui banchet dat de regină, cineva se apropie de celebrul umorist Irlandez și-l întreabă:

Tatăl d-voastră n'a fost croitor?

Ba da, răspunde Shaw.

Atunci, de ce nu v'ați făcut și d-voastră croitor?

Shaw surâde și replică:

Mă rog, tatăl d-voastră n'a fost un gentleman?

Ba da.

Atunci, de ce nu v'ați făcut și d-voastră un gentleman?

Sinceritate.

Ai primit o scrisoare anonimă? Ascultă amice, fă ce-ți spun eu: privește gestul cu cel mai mare desgust... și mai ales, să nu cumva să răspunzi!

Critică precoce.

Ce să vezi, domnule! spune un tânăr tată, de meserie poet viu acasă și peste cine dau? Băiețelul meu de trei ani se urcase pe birou și-mi rupsese bucăți ultima poezie....

Așa mic și știe să citească?

Câinele și găina

Se întâmplă adeseori ca un câine de vânatoare, de obicei dintre cei mai buni, să prindă nenorocitul nărav de a fugi după păsările din curte pe cari le omoară. Un vânător încercat a întrebuițat de curând, pentru a lecuși pe câinele lui de acest obicei rău, un mijloc ce pare a reuși totdeauna pe deplin. De îndată ce câinele este prins asupra faptului, pasărea — de obicei găina — trebuie legată cu pene cu tot în mod solid de gâtul câinelui. Pasărea, descompunându-se încetul cu încetul, răspândește un miros atât de nesuferit, încât câinele, exasperat de altminteri de uricioasa povară legată de zgardă, nu se mai uită cât trăiește la păsările domestice.

Notă misterioasă

În timpul unei repetiții, șeful unei orchestre vieneze, a sărit în sus la șgomotul infernal și neașteptat al unui trombon. Indignat bate în pupitru și se adresează celui vinovat:

— Ce ți-a venit să cânti o notă care nu există în partitură?

Muzicantul, foarte surprins, protestă:

— Dar uitați-vă, nota există.

Șeful orchestrei întinse mâna spre caiet, dar în acel moment nota dispăru.

— Pftiu! făcu tânărul, sărind de necaz, a fost o muscă!

Prezență de spirit.

Într'un restaurant cu prețuri reduse e o nunță de funcționari nevoiași.

La un moment dat în timpul mesei mireasa scoate un strigăt de disperare și spune printre suspine.

— Mi-a căzut jos biftecul! O să mi-l mănânce câinele!

— N'ai nici o grije, draga mea, spune mirele, dragăstos, am pus eu piciorul pe el.

Economie.

Tăticule, fii fericit! Ți-am făcut o economie de o mie de lei!

Cum așa?

Nu mi-ai spus că dacă trec clasa îmi dai o mie de lei?

Surpriză.

Netty deschide un plic în prezența logodnicului:

— O scrisoare dela unchiul din America.... Ne trimite o mie....

O mie de ce?

O mie de sărutări!

Anunț serios.

„Caut bun paznic la o prăvălie de mezeluri. Se preferă vegetarian“.

Director: V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 2.

AMICUL TINERIMII

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Comenzile și sumele se vor adresa Administrației, iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:

pe un an Lei .32—
prețul unui număr .. 8.—